

Arrest

nr. 62 281 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger.

Sinds de oorlog in Kosovo werd u in Pristina constant gepest en geslagen door Albanezen wanneer u ijzer aan het verzamelen was of aan het bedelen was met uw echtgenote S.N. (...) (O.V. 6.702.559). U werd door Albanezen uitgemaakt voor Roma en ze zeiden u dat u er weg moest.

U kon met uw problemen niet naar de politie gaan aangezien de Albanezen u zeiden dat u dat niet mocht en u zodoende schrik had om nog meer problemen te krijgen. Zelfs als u naar de politie zou gaan, zou deze u ook uitmaken voor 'zigeuner' en u weggagen.

Toen u op een dag tijdens de ramadan met uw echtgenote met trommels mensen aan het wekken was om te vasten, werden jullie geduwd en geslagen door Albanezen.

Toen zich de mogelijkheid voordeed om naar België te reizen, besloot u Kosovo te verlaten en reisde u met uw echtgenote naar België, waar jullie op 11 oktober 2010 asiel aanvroegen.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit vrees vermoord te worden door Albanezen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 27 oktober 2008 te Pristina.' Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen over uw identiteit en deze van uw echtgenote, evenals over jullie beweerde continue recente verblijf in Kosovo.

Zo legden noch u noch uw echtgenote enig overtuigend begin van bewijs van jullie identiteit en nationaliteit neer.

Ter staving van jullie identiteit legden jullie enkel een geboorteakte van UNMIK neer, die jullie op het gemeentehuis van Pristina opgehaald zouden hebben (CGVS, p. 3; CGVS echtgenote, p. 4).

Na nader onderzoek van deze geboorteaktes dient echter vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit ervan.

Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal voorname (vorm)vereisten.

Zo dient opgemerkt te worden dat geboorteaktes uitgereikt tot 23 januari 2006 het VN-logo droegen, maar dat documenten afgegeven na 23 januari 2006 de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo droegen.

Zodoende zouden ook de door jullie neergelegde geboorteaktes deze naam en dit logo moeten dragen, wat evenwel niet het geval is.

Voorts is het opmerkelijk dat op de door jullie neergelegde geboorteaktes een UNMIK-identiteitsnummer genoteerd staat, waaruit afgeleid kan worden dat u en uw echtgenote geregistreerd zouden moeten staan in het bevolkingsregister dat door UNMIK na de Kosovo-oorlog opgesteld werd.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de registratie als Habitual Resident of Kosovo in het bevolkingsregister (Central Civil Registry) de eerste stap is naar het verkrijgen van een geboorteakte. Iedereen die in het bevolkingsregister geregistreerd staat en voldoet aan de voorwaarden om te stemmen, zijnde 18 jaar of ouder zijn, komt overigens op de gemeentelijke kieslijsten terecht.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat noch u noch uw echtgenote voorkomen op de kieslijsten van Pristina, waardoor het hoogst onaannemelijk is dat jullie over een geboorteakte van UNMIK met een persoonlijk UNMIK-identiteitsnummer zouden beschikken.

Tot slot blijkt ook de stempel van UNMIK op de door jullie neergelegde aktes vervalst te zijn en ontbreekt hierin de naam van de gemeente in het Albanees.

Alle bovenstaande opmerkingen dragen bij aan de vaststelling dat de door jullie neergelegde UNMIK-geboorteaktes geen authentieke documenten zijn.

Door deze documenten, die niet de minste bewijskracht bevatten, neer te leggen, blijkt dat jullie de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebben trachten te misleiden.

Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit enigszins op overtuigende wijze kunnen staven.

Het feit dat jullie jullie identiteit helemaal niet aantonen, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op jullie werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.).

Bovendien kan worden opgemerkt dat jullie algemene kennis omtrent de situatie in Kosovo zeer beperkt is en dat zowel u als uw echtgenote nagenoeg niets weten over het naoorlogse Pristina/Kosovo.

Zo hebben noch u noch uw echtgenote ooit gehoord van UNMIK – tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo sinds het einde van de oorlog tot december 2008 –, weten jullie niet wat EULEX – European Union Rule of Law Mission die sinds december 2008 in Kosovo de taken van de UNMIK-politie overnam – betekent en kennen jullie ook KFOR – Kosovo Force, de internationale troepenmacht van de NAVO, in Kosovo aanwezig sinds het einde van de oorlog – niet (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 6).

Deze internationale organisaties spelen nochtans reeds geruime tijd een voorname rol in het dagelijks leven in Kosovo waar ze ostentatief in het straatbeeld aanwezig zijn.

Het is dan ook geenszins aannemelijk dat jullie, indien jullie de afgelopen jaren daadwerkelijk in Kosovo zouden hebben gewoond, deze organisaties niet zouden kennen.

Voorts wist u niet of er na de oorlog nog eens een ernstige opflakking van geweld in Kosovo heeft plaatsgevonden. Uw verklaring hiervoor was dat u ongeschoold bent (CGVS, p. 8).

Gezien de intensiteit en de wijdverspreidheid van de rellen van maart 2004 kan er echter verwacht worden dat een inwoner van Kosovo die ten tijde van de rellen in Kosovo verbleef enige informatie kan geven over het grootste etnische incident sinds het beëindigen van de oorlog van 1999. Bij de onlusten verloren meerdere mensen het leven en werden duizenden Serviërs uit hun huizen verjaagd. Ook in Pristina waren de onlusten duidelijk voelbaar en werden alle Serviërs geëvacueerd of de stad uitgejaagd.

Bijgevolg kan er geen enkel geloof gehecht worden aan jullie beweerde continue verblijf in het naoorlogse Kosovo tot oktober 2010. μ

Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van jullie beweringen sinds de oorlog in Kosovo in een tent geleefd te hebben en overleefd te hebben door te gaan bedelen (CGVS, p. 3, 5, 9; CGVS echtgenote, p. 5) fundamenteel op de helling gezet.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele (veiligheids)problemen als Roma in Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten – met wie u overigens nooit problemen zou hebben gehad (CGVS, p. 10) – en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw echtgenote een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

U verklaarde van uw constante problemen met Albanezen nooit aangifte gedaan te hebben bij de politie aangezien ze u gezegd zouden hebben dat u dit niet mocht (CGVS, p. 6-7).

Deze verklaringen bieden evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen tegen bedreigingen en om nieuwe problemen te vermijden. Indien de politie niet op de hoogte wordt gebracht van uw problemen kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Ook uw verklaring dat, mocht u toch naar de politie gaan, deze u ook zou uitmaken voor zigeuner en u zou wegsturen (CGVS, p. 8) vormt geen afdoende uitleg waarom u zich nooit tot uw eigen autoriteiten wendde voor hulp of bescherming. Het betreft hier immers een loutere vooronderstelling die geenszins gebaseerd is op objectieve elementen.

In dit verband kan immers verwezen worden naar de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie die onder meer door het Commissariaat-generaal werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de regio Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder Pristina, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Uit de informatie blijkt eveneens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien blijkt dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Urosevac/Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

In het licht van voorgaande is uw uitspraak dat u niet terug naar Kosovo kan uit vrees vermoord te worden door Albanezen (CGVS, p. 10) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo.

Hier kan volledigheidshalve aan worden toegevoegd dat uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal wel blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie

is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemeen economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine anno 2011 voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift van 14 maart 2011 vooreerst kort de argumenten uiteen die de commissaris-generaal volgens hem deden besluiten dat hij zijn recent verblijf in Kosovo niet heeft aangetoond.

Verzoeker voert aan dat het onderzoek van de commissaris-generaal niet volstaat om met een "billijke" zekerheid uitspraak te doen over zijn verblijf in Kosovo. Hij laat gelden dat hij, noch zijn echtgenote, een echte mogelijkheid hebben gekregen om aan te tonen dat ze effectief in Kosovo hebben gewoond.

Verzoeker merkt op dat hij diverse aanknopingspunten die aantonen dat hij wel degelijk uit Kosovo afkomstig is, heeft gegeven tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde hij dat hij in een tent woonde bij het bos in Pristina, vermeldde hij de moskee Lapit, stelde hij eveneens dat hij

vóór de oorlog in een huis woonde en verschaftte hij informatie betreffende het bestaan van Roma-families en -tentenkampen in Kosovo.

Volgens verzoeker had de met het onderzoek van zijn asielaanvraag belaste ambtenaar bijgevolg voldoende mogelijkheden om meer precieze vragen te stellen over zijn afkomst uit Kosovo, maar heeft dit nagelaten.

Verzoeker werpt op dat gezien het profiel van hem en zijn echtgenote -oud, ongeschoold, intellectueel onderontwikkeld en naïef, en van Roma-afkomst- door de commissaris-generaal niet geloofwaardig kan gesteld worden dat ze de Belgische asielinstanties hebben pogen te misleiden door het voorleggen van een valse geboorteakte. Volgens het verzoekschrift is het volstrekt ongeloofwaardig dat hij en zijn echtgenote om de aflevering zouden gevraagd hebben van een valse geboorteakte.

Meer waarschijnlijk is dat de smokkelaar hen deze -valse- documenten heeft gegeven en hen voorgezegd heeft wat ze hieromtrent moesten verklaren zodat verzoeker en zijn echtgenote dan -in volle naïviteit en onwetendheid- hebben gedaan wat de smokkelaar had opgedragen en ze hem geloofden aangezien ze hem veel geld hadden gegeven.

Verzoeker stelt dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de wijze van vervalsing reeds meermaals werd aangetroffen wat de vaststelling ondersteunt dat het blijkbaar een courant gebruikte vervalsing betreft die door smokkelaars gemakkelijk ter beschikking wordt gesteld.

Verzoeker laat gelden dat zo hij en zijn echtgenote geen waarachtige verklaringen hebben afgelegd dit te wijten is aan hun naïeve geloof in de smokkelaar en aan hun grote vrees om teruggestuurd te worden naar Kosovo; ze zijn trouwens juist omwille van die vrees bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal meerdere malen in tranen uitgebarsten.

Verzoeker verklaart dat het niet verwonderlijk is dat ze niet op de hoogte waren van de door de met het verhoor belaste ambtenaar opgesomde elementen zoals UNMIK, EULEX en KFOR gezien hij en zijn vrouw twee oude, ongeschoolde mensen zijn die in een tentenkamp verbleven, met bedelen aan de kost kwamen en geen notie hadden van wat zich afspeelde buiten de Roma-gemeenschap.

Verzoeker stelt dat het besluit van de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening houdt met zijn profiel en dat van zijn vrouw en voegt er aan toe dat bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal hen minstens enkele feitelijke vragen konden gesteld worden in plaats van de zeer selectieve vragen over UNMIK, KFOR en EULEX.

Volgens verzoeker was de vraag of er na de oorlog nog problemen zijn geweest in Kosovo, dan weer veel te breed voor hun beperkte intellectuele capaciteiten.

Verzoeker vraagt dan ook om het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal zodat hij de mogelijkheid zou krijgen om eenvoudige vragen te beantwoorden.

Met betrekking tot het etnische karakter van de discriminatie, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing opmerkt dat de moeilijke socio-economische situatie van de Roma-bevolking in Kosovo niet enkel het gevolg is van de etnische origine, maar van een samenloop van omstandigheden. Hij merkt dienaangaande op dat de commissaris-generaal niet verduidelijkt welke samenloop van omstandigheden dit zou zijn.

Volgens verzoeker blijkt uit alle relevante mensenrechtenverslagen dat de discriminatie van de Roma-gemeenschap in Kosovo een etnische oorsprong heeft.

Hij verwijst ter illustratie naar het rapport "UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*" van 9 november 2009 en naar een verslag van "Amnesty International" van september 2010 "*Not welcome anywhere, Stop the forced return of Roma to Kosovo*".

Verzoeker merkt nog op dat, zelfs indien er andere factoren zouden meespelen in de discriminatie van de Roma-bevolking in Kosovo, dit geen afbreuk doet aan het feit dat de discriminatie, minstens gedeeltelijk etnisch geïnspireerd is. Volgens verzoeker verwacht de commissaris-generaal de gevolgen met de oorzaak van de discriminatie van de Roma-bevolking in Kosovo.

Verzoeker maakt nog een opmerking met betrekking tot het contrast tussen de wetgevende initiatieven en de feitelijke situatie van de Roma-bevolking in Kosovo.

Volgens verzoeker blijkt uit de door hem bijgebrachte informatie dat er nog steeds racistisch geïnspireerde incidenten plaatsvinden ten aanzien van de Roma-bevolking. Bovendien blijft volgens verzoeker de uitoefening van sociale rechten en de toegang tot sociaalrechtelijke diensten en de arbeidsmarkt, zuiver denkbeeldig. Ook de toegang tot de rechter is niet gewaarborgd en uit het verslag van het OVSE na de missie eind 2009 blijkt dat op het niveau van het onderzoek en vervolging nog ernstige deficiënties bestaan. Hij verwijst in dit opzicht naar het OVSE rapport van December 2009 "*OVSE Missie in Kosovo, Afdeling Mensenrechten en minderhedenrechten, Assessment Report*".

Verzoeker meent dan ook dat er voor hem geen ernstige bescherming mogelijk is in Kosovo.

Verzoeker merkt ten slotte nog op dat EULEX en KFOR niet over de politionele bevoegdheid beschikken om op te treden in geschillen tussen burgers onderling.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal dient uit te gaan van de feitelijke situatie ter plaatse van de Roma-bevolking en niet van de papieren initiatieven die tot op heden geen enkel

tastbaar resultaat voor de Roma hebben opgeleverd. Verzoeker geeft aan dat met overheidsinitiatieven pas rekening kan worden gehouden indien ze hun effectiviteit hebben bewezen, hetgeen niet het geval is.

Verzoeker verwijst naar het standpunt van de Algemene Vergadering van de Raad van Europa waaruit moet blijken dat er geen bevestiging voorligt dat de algemene veiligheidssituatie goed is en dat er evenmin bevestiging is dat Roma toegang hebben tot sociale rechten.

Verzoeker voert aan dat hij en zijn vrouw, regelmatig geconfronteerd werden met slagen, verwijten en vernederingen door de Albanese bevolking waarbij de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat er voldoende bescherming geboden wordt.

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“Mogelijks is er wel een (theoretisch) klachtmogelijkheid bij de politie; de effectieve bestraffing door de rechtbanken is en blijft echter een fictie”*.

Hij stelt ook dat zijn leven en dat van zijn vrouw, een leven van continue armoede en systematische discriminatie is gezien zij ettelijke jaren in een tentenkamp hebben geleefd.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal deze laatste problemen ten onrechte herleidt tot problemen van louter socio-economische aard om dan te besluiten dat deze problemen niet kunnen beschouwd worden als vervolging of ernstige schade. Van vervolging is volgens verzoeker ook sprake wanneer er een samenspel is van verschillende maatregelen waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Hij stelt dat hij in Kosovo aangewezen is op een leven op straat, met blootstelling aan racistisch geweld, waarvan zeker niet kan worden voorgehouden dat dit geen ondraaglijke situatie zou zijn.

Wat betreft het reëel risico op het lijden van ernstige schade, stelt verzoeker dat er sprake is van ernstige schade wanneer men een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te ondergaan in het land van herkomst. Volgens verzoeker vormt geen of gebrekkige huisvesting, geen bescherming tegen etnisch geweld, geen toegang tot de arbeidsmarkt, een mensonterende en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart, werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontlucht.

De Raad treedt de beslissing van de commissaris-generaal bij waar die stelt dat verzoeker zijn continue verblijf in het naoorlogse Kosovo tot oktober 2010 niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij aanvoert dat noch hijzelf, noch zijn echtgenote, bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal een eerlijke mogelijkheid hebben gekregen om aan te tonen dat ze effectief uit Kosovo afkomstig waren.

Inderdaad, het louter herhalen in het verzoekschrift van elementen uit het asielrelaas en enkel poneren dat de ambtenaar die het verhoor afnam, nagelaten heeft hier dieper op in te gaan, biedt geen dienstig verweer. Verzoeker geeft immers niet aan in welke mate een verdere en meer gedetailleerde ondervraging gegevens aan het licht zou hebben gebracht die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is geenszins de taak van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering op te vullen. Het is enkel zijn taak om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De Raad is van oordeel dat de twee elementen waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund voldoende zwaarwichtig zijn om de beslissing te dragen. Vooreerst blijkt dat de neergelegde geboorteaktes geen authentieke documenten zijn en daarnaast laat ook de algemene kennis van verzoeker omtrent de situatie in Kosovo sterk te wensen over.

De Raad stelt vast dat verzoeker de niet-authenticiteit van de geboorteaktes niet betwist, maar laat gelden dat –in acht genomen zijn profiel- niet mag worden aangenomen dat hij werkelijk gepoogd zou hebben de Belgische asielinstanties te misleiden; hij zou enkel gedaan hebben wat de smokkelaar hem had aangeraden.

De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoeker dat hij geen schuld heeft aan het gebruik van valse documenten, hem niet buiten de zaak stelt; hij blijft verantwoordelijk voor de valse stukken die hij voorlegt. Zijn lage opleidingsniveau of grote naïviteit doen hieraan geen afbreuk.

Gebruik van valse en/of vervalste documenten brengt de geloofwaardigheid van de asielzoeker ernstig in gedrang. De Raad schaart zich dan ook achter het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker de Belgische asielautoriteiten heeft trachten te misleiden.

De aanvoering van verzoeker dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat deze manier van vervalsen een courant gebruikte vervalsing is, bevestigt de valsheid van de geboorteaktes maar is geen verschoningsgrond voor zijn handelwijze.

Verzoeker kan ook niet steunen op zijn voorgehouden grote vrees om te worden teruggestuurd naar Kosovo, om zijn gebrek aan waarachtigheid te verschonen. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij -ondanks eventuele traumatische ervaringen in zijn land van herkomst- vertrouwen stelt in de autoriteiten van het land waar hij om internationale bescherming vraagt, en hij eerlijke verklaringen aflegt - quod non in casu -.

Verzoeker roept eveneens zijn ouderdom, zijn lage scholingsgraad en beperkte intellectuele capaciteiten in om uit te leggen waarom hij en zijn vrouw, niet op de hoogte waren van het bestaan van de organisaties UNMIK, EULEX en KFOR. Volgens verzoeker was ook de vraag of er na de oorlog nog problemen zijn geweest in Kosovo, tevens veel te ruim gesteld voor zijn beperkte intellectuele capaciteiten.

Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel dat voornoemde internationale organisaties een voornaam rol spelen in het dagelijkse leven in Kosovo, waar ze duidelijk in het straatbeeld aanwezig zijn. Tevens waren de rellen van maart 2004 van grote omvang, verloren vele mensen het leven en werden duizenden Serviërs uit hun huizen verjaagd. Ook in Pristina waar verzoeker verbleef, waren de onlusten duidelijk voelbaar.

De Raad benadrukt dat van iemand die om bescherming vraagt tegen een dreiging in zijn land van herkomst, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826).

Aangezien de gestelde vragen op het Commissariaat-generaal verband houden met verzoekers directe leefwereld, kunnen de onwetendheden geenszins worden verklaard door zijn hoge leeftijd -verzoeker is geboren in 1952- zijn lage scholingsgraad of beperkt intellect.

De Raad wijst er op dat een lage scholingsgraad de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker ook niet aantoonde dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden betreffende zijn directe omgeving en het dagdagelijkse leven in zijn land van herkomst.

De kennis die van verzoeker wordt verwacht, vereist -voor iemand die beweert in Kosovo te hebben verbleven- immers geen politieke interesse noch enige scholing. De Raad acht het dan niet geloofwaardig dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van hoger aangehaalde elementen gezien deze duidelijk op te merken waren in het straatbeeld.

De Raad besluit dan ook dat verzoekers onwetendheid zich verzet tegen zijn bewering in het naoorlogse Kosovo tot oktober 2010 te hebben verbleven.

Waar verzoeker opwerpt dat het verhoor op het Commissariaat-generaal niet was aangepast aan zijn profiel en dat van zijn vrouw, stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van het verhoorverslag dit tegensprekt. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld en waar nodig, herhaald of geherformuleerd.

2.4. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 6) dat *“hij in de bestreden beslissing leest dat de moeilijke socio-economische situatie van de Roma-bevolking niet louter het gevolg zou zijn van de etnische origine, maar wel van een samenloop van omstandigheden. De Commissaris-generaal laat echter na te verduidelijken welke samenloop van omstandigheden dit wel zou zijn”*.

De Raad merkt, als antwoord daarop, op dat in de bestreden beslissing (zie p. 3) nochtans uitdrukkelijk te lezen staat *“bv. ook de algemeen economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol”*.

De Raad benadrukt dat de verslagen waarnaar verzoeker verwijst “UNHCR, ‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo’ en “Amnesty International, Not welcome anywhere, Stop the forced return of Roma to Kosovo” de vaststellingen van de commissaris-generaal niet tegenspreken. De door verzoeker aangehaalde rapporten bevestigen dat Roma op socio-economisch vlak in Kosovo een kwetsbare groep vormen.

De informatie van het Commissariaat-generaal laat eveneens blijken dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden. De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat andere factoren, zoals de economische malaise, culturele tradities enz. tevens een rol spelen. Verschillende factoren liggen aan de basis van discriminatie, en niet louter de etnische origine, alhoewel dit een rol kan spelen.

In geen geval spreken de door verzoeker aangevoerde rapporten dit gegeven tegen, noch haalt verzoeker andere elementen aan in zijn verzoekschrift waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorgaande vaststelling dat Roma gediscrimineerd kunnen worden in Kosovo, laat echter niet toe te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin bestaat.

Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker toont niet aan dat dit, wat hem betreft, het geval is.

Een loutere opsomming van passages uit het voormelde UNHCR-rapport zijn in geen geval dienend, te meer nu vaststaat dat aan het recente verblijf van verzoeker in Kosovo geen geloof wordt gehecht. Hetzelfde besluit geldt voor de verdere verwijzing in het verzoekschrift naar het standpunt van de Algemene Vergadering van de Raad van Europa met betrekking tot de algemene situatie in Kosovo.

De beweringen (zie het verzoekschrift, p. 8) dat *‘het leven van verzoeker en zijn echtgenote een leven van continue armoede en systematische discriminatie is’, ‘zij regelmatig geconfronteerd worden met slagen, verwijten en vernederingen’* en hij *‘in Kosovo is aangewezen tot een leven op straat met blootstelling aan racistisch geweld’* (verzoekschrift p. 8) volstaan evenmin om de vrees in concreto aannemelijk te maken.

2.5. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker -quod non-, dient te worden benadrukt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om zich te beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoeker dient dus aan te tonen dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Verzoekers enkele bewering dat er voor hem geen ernstige bescherming mogelijk is in Kosovo wordt, in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet aangenomen.

Inderdaad, uit die informatie blijkt immers duidelijk dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten wordt geboden aan de minderheden als toereikend wordt beschouwd. Ook RAE kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Dit is voldoende duidelijk uiteengezet in de bestreden beslissing (zie p. 2).

Uit bedoelde informatie blijkt tevens, in strijd met wat verzoeker voorhoudt, dat ook de rechtbanken aldaar naar behoren functioneren. De RAE-gemeenschappen hebben geen grote klachten over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, namelijk het rapport van OVSE, toont geenszins aan dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist zou zijn. Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij die zich baseert op informatie die werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo in september 2009. De door verzoeker aangehaalde rapporten, die van meer algemene aard zijn, vermogen geenszins af te doen aan de geloofwaardigheid van de meer specifieke informatie van het Commissariaat-generaal.

2.6. Waar het verzoekschrift stelt (zie p. 7) dat *“De Commissaris-generaal dient uit te gaan van de feitelijke situatie van de Roma-bevolking in Kosovo en niet van de papieren initiatieven die tot op heden geen enkel tastbaar resultaat voor de Roma-bevolking hebben opgeleverd”*, beperkt verzoeker zich tot een bewering, zonder elementen aan te voeren die deze zouden kunnen ondersteunen.

Bovendien kan het feit dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd in Kosovo, geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

De Raad is verder van oordeel dat de door verzoeker aangehaalde problemen wat betreft zijn gebrekkige huisvesting, geen toegang tot de arbeidsmarkt enz. problemen van socio-economische aard zijn en bijgevolg niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op 26 januari 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Er blijken geen wezenlijke elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Aangezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is bevonden, kan dit evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE